TEMPS D'INCERTESES (II)

Els amos del mercat

Ramon Font
Advocat
www.ramonfont.cat

Continuant amb les píndoles de l'Alfons Duran-Pich, que vaig començar a desgranar al meu anterior article [vegeu EL 9 NOU del divendres 28 d'agost], avui parlaré de la que fa referència a les organitzacions empresarials, de les quals el seu autor diu textualment: "Les cúpules de les patronals seguiran en mans de pseudoempresaris i de trepadors professionals."

A l'Estat espanyol les organitzacions empresarials, tot i que tenen una història molt curta, són com els bolets a la tardor. Malgrat que tinguem la falsa sensació que tot es mou a l'entorn de la CEOE i la CEPYME, el que és cert és que hi ha centenars d'organitzacions empresarials. N'hi ha de confederades, de federades, d'integrades o de subordinades, però també d'autònomes i d'independents. N'hi ha d'àmbit estatal, autonòmic, comarcal o local. N'hi ha de globals i d'intersectorials, però també de sector, de gremi o de localització. Hi ha associacions, *círculos*, agrupacions, cambres... I així podríem seguir *ad infinitum*. I tot això, encara, sense tenir en compte els lobbies, com l'Instituto de la Empresa Familiar o el Consejo Empresarial para la Competitividad, formats per les més grans empreses del país i entorn dels quals s'agrupen aquells a qui hem convingut a denominar com a *elits extractives*, i que mengen a part.

A propòsit d'això, doncs, sembla lícit preguntar-se per què tanta organització i per què tant d'interès a crear-ne constantment de noves. I encara més quan s'observa que moltes tenen una escassa o nul·la representativitat, sense cap valoració dins del teixit empresarial, i sense ni tant sols ser considerades com a agents socials.

De factors que motiven aquest fenomen, de ben segur que en podríem trobar tants com vulguem, però el que té a veure amb les petites o grans quotes de poder, de visibilitat i d'incidència en els afers particulars i d'aprofitament del càrrec, no és pas dels menors. Com tampoc no ho és el que té a veure amb l'ego de cadascú o amb el fet que

PHOTOGRAPHY MONTREAL

A les cúpules de les organitzacions empresarials hi trobarem de tot menys empresaris: catedràtics, expolítics i pseudofuncionaris

s'hagin muntat unes complexes estructures en les quals molts dels seus dirigents i membres de les juntes directives no només no fan empresa, sinó que simplement viuen del càrrec i, a la pràctica, s'han convertit en mers funcionaris, l'interès primordial dels quals és grimpar dins l'organització i aprofitar-se dels contactes que puguin establir per promocionar-se cap a altres verals. Ni tampoc es pot menystenir el fet que les cúpules de moltes d'aquestes organitzacions empresarials estiguin farcides de persones procedents del món polític com a premi als mèrits fets amb el partit o amb tercers, el pagament de silencis interessats o la compensació per anys de dedicació *vocacional*.

No cal dir noms, però si fem el petit esforç d'escalbrinar els currículums dels qui presideixen les organitzacions empresarials, ens adonarem que encara que ens semblin impressionants, de tant adornats com estan, si els esporguem una mica, notarem una característica força habitual entre molts d'ells i que no deixa de ser sorprenent: no només no són autèntics empresaris, sinó que alguns ni tan sols tenen res a veure amb el sector que representen. Un empresari –en la definició comunament acceptada– és la persona que pren decisions a l'empresa i s'encarrega d'organitzar-la i dirigir-la, el qui intenta mantenir un equilibri entre tots els elements que la formen, el qui vetlla per la bona marxa de l'activitat econòmica i gestiona els recursos per produir i vendre. Des d'aquesta perspectiva, si observem moltes de les persones que presideixen les organitzacions empresarials o són membres de les seves juntes directives –tant se val l'àmbit o nivell– hi trobarem de tot, des de catedràtics d'universitat fins a professionals liberals, passant, és clar, per membres de molts consells d'administració o consells assessors d'empreses que ni són seves ni les gestionen, per polítics o expolítics i per pseudofuncionaris que han fet tota la seva carrera dins l'organització empresarial. N'hi trobarem un ampli ventall, però, llevat d'algunes honroses excepcions, molt pocs autèntics empresaris. I ves que això no sigui perquè, com diu en Miquel Gilibert, "Espanya és un pseudopaís mal construït, mal gestionat i amb evidents mancances de tot tipus. Un país graner de mà d'obra barata i sol per a Europa o per a qui s'ho vulgui pagar. Un país de putes i de cambrers, que vol restar volgudament així i d'on el talent fuig cames ajudeu-me". Si és tal com explica, no és estrany que trobem pocs autèntics empresaris al capdavant de les organitzacions empresarials, perquè aquests prou feina tenen a tirar endavant un negoci amb el qual creen llocs de treball i en el qual sovint s'hi juguen els seus diners –i no parlo només dels propietaris de petites empreses, que aquests sí que se'ls juguen cada dia.

Al capdavall, doncs, encara que sembli il·lògic que una organització empresarial no estigui presidida per un empresari de debò sinó per gent que el que busca és lluentor o fer servir els càrrecs com a trampolí per a la seva promoció personal i/o professional, i tot observant que les portes giratòries cap a una banda i cap a l'altra els són molt comunes, ens adonarem de la certesa de l'afirmació de l'Alfons Duran-Pich. O sigui, que massa organitzacions empresarials, lamentablement, estan i continuaran estant en mans de pseudo-empresaris i de trepes professionals. Perquè, en definitiva, el que sembla evident és que som davant de la imparable formació d'una nova casta político-empresarial, de la qual molts no volen quedar al marge.

Quan el soroll no ens deixa escoltar la melodia

Sònia Tena
Montse Vila
Regidores
de l'Ajuntament de les
Franqueses del Vallès

A les Franqueses tenim algunes activitats al polígon del Pla de Llerona que han generat molèsties a la població. Això és sabut per tothom i a l'Ajuntament en som molt conscients. Per això, a principis d'aquest 2021 es va posar en marxa la Taula de Treball Participativa per a la reducció del soroll al polígon. Aquest òrgan es crea amb la màxima voluntat de transparència, participació i rigor, per això hi participen, entre d'altres, els veïns i veïnes que voluntàriament ho han decidit (cada sessió és oberta), representants de diverses plataformes i, a més a més dels tècnics de l'Ajuntament, també hi participa, a proposta del consistori, un advocat especialitzat i membre de diverses associacions contra la contaminació acústica.

Els fonaments d'aquesta comissió són clars: tenim un focus localitzat, cerquem eines per solucionar-ho i obrim el procés als interessats com a exercici de transparència i perquè ningú no té solucions absolutes i totes les aportacions poden ser vàlides d'una o altra manera. Comencem la feina!

Ja en són cinc, de reunions d'aquesta taula. Una taula on s'ha informat de totes i cadascuna de les accions fetes. Fins aquí, tot correcte. Treballem per minimitzar l'impacte del soroll.

Però què passa quan el soroll no ens deixa escoltar la melodia? I no ens referim al soroll de les indústries, sinó al que han generat alguns dels membre d'aquesta taula. Sembla contradictori, sí! I, ara que estan de moda les figures retòriques gràcies a les PAAU, diríem que estem davant d'un oxímoron: participo en una comissió per solucionar un problema però em dedico a crear confusió i, per tant, a alentir i a enterbolir el funcionament d'aquest òrgan.

Se celebren les reunions del gener, del febrer i del març; tenim els resultats de les sonometries del juliol 2020, fetes per una empresa certificada, i del gener 2021, fetes per la Diputació de Barcelona. Aparentment, tots anem al ritme de la mateixa melodia i treballem pel mateix objectiu: posar fi a la contaminació acústica. I diem *aparentment* perquè la realitat és que la plataforma Aturem la Contaminació (membre de la Taula), sense dir ni ase ni bèstia, a principis d'any ja ha iniciat un procés d'impugnació de la sonometria del juliol.

Per sort, des de l'Ajuntament tenim clar quin és el procediment i continuem endavant. La invalidació de la prova de l'estiu es falla a finals de febrer i se'ns notifica durant el mes d'abril. Mentrestant, desconeixent aquest procés de reclamació, la Diputació de Barcelona ja ha realitzat noves mesures de so a demanda del consistori i, per tant, no hi ha acció reacció com alguns expliquen.

Continuem endavant, sí! Perquè per molta confusió que generin alguns, la majoria de membres de la Taula tenim clar quin és el soroll a combatre i la melodia que volem escoltar. Volem evitar la contaminació acústica des dels nostres polígons, volem evitar les molèsties a la ciutadania de les Franqueses i volem, en definitiva, un municipi amable i respectuós. I amb aquest objectiu continuarem treballant, tot i que alguns s'entossudeixin a enterbolir i dificultar el procés, tot i focalitzant els seus esforços a tocar la melodia equivocada.